

El segon manament és aquest: Estima els altres com a tu mateix. No hi ha cap manament més gran...

I el primer ens demana d'estimar un Déu que no busca ser servit pels homes sinó servir-los.

Tots, tothom sense excepció, hem viscut recentment una pandèmia en el que molts hi van deixar la pell, i aquella complicació ens va demostrar que ens calia "humanitzar-nos" com a persones i com a societat en general. Calia recuperar la salut comuna. Ha calgut recuperar l'economia. Però el més difícil, sens dubte, és recuperar i equilibrar la humanitat: que "estimant els altres" siguem tots profundament humans, cada dia més humans. Perquè de fet és aquí i en això on trobarem la més gran raó de ser i el nostre destí.

"Hem parlat durant segles d'un Déu Sobirà, Jutge, Senyor i Rei, però és evident que avui aquest Déu ha deixat d'atreure els cors. Ja no fascina ni atemoreix. Cada cop creix més la indiferència.

No és cap despropòsit pensar -i desitjar!- que el cristianisme dels propers segles evolucionarà cap a uns models més propis i adients per expressar la fe en un Déu Amor. (P. Llunell)".

Quan empro pensaments del P. Llunell em ve a la memòria el que va ser un referent per ell, i també amic del Papa Francesc, en José M. Castillo, que va escriure sobre l'evangeli d'avui: "El amor, la bondad, el afecto, la ayuda mutua, sin otro interés que aliviar el dolor o aumentar la felicidad de los demás seres humanos, esto es lo que nos humaniza, lo que nos hace más inteligentes. Es la fuerza de la vida. El centro mismo de la vida específicamente humana. Por eso, esta fuerza del amor es lo que más nos une a los demás y al Ser Transcendente, al sentido último de la vida".

Ens calen aquest i molts altres punts de reflexió, però cal escoltar-los amb l'esperit, la ment, oberts i sense fer-nos trampa a nosaltres mateixos, perquè la cultura que hem rebut, sàvia en moltes coses, ha quedat més impregnada de pors i càstigs divins deixant poc espai a l'essencial: l'Amor.

Llunell ens deia esperançat: "Segur que es creurà en un Déu que estima el cor, que impulsa la vida, que allibera les pors, que desvetlla la responsabilitat, que vol ja des d'ara la pau i la felicitat per a tots." "Tal vegada, aleshores, molts descobriran que aquest Déu està anunciat per Crist, que ens revela un Déu que no busca ser servit pels homes sinó servir-los (Mc.10,44). Un Déu que estima bons i dolents. Un Déu que fa sortir el sol i ploure per a tots (Mt. 5,45). Un Déu així sí que és capaç d'atreure i d'enamorar.

També el Papa Francesc parlant de l'evangeli que es llegeix avui a tot el món ens diu, amb el seu accent argentí: "Tomemos como ejemplo el Evangelio de hoy: no es suficiente leerlo y comprender que hay que amar a Dios y al prójimo. Es necesario que este mandamiento, que es el "gran mandamiento", resuene en nosotros, sea asimilado, se convierta en voz de nuestra consciencia".

En definitiva, que estimar no quedi en una idea o una paraula bonica, cal que ens sacsegi i ens comprometi, no només personalment, també socialment perquè només estimant aturarem la barbàrie de les guerres i sabrem admetre les diferències que hi ha entre nosaltres.

Estimar! Aquesta sí que és una bona raó d'esperança que cal que arribi a qui més ho necessita.